De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 31 — 3 AUGUSTUS 1951

HET KERSENMANNETJE MOET EVEN UITBLAZEN.

De verloren PUNAISE

Jongens," zei moeder op 'n Woensdagmiddag, „wie helpt er mee? Ik heb zin om de badkamer eens een goede beurt te geven."

„Ik! Ik!" riepen Bettie en Jan tegelijk.

„Ik ook," zei opa, met zijn oude, bevende stem.

„Blijft u nu rustig in uw stoel zitten, opa," zei moeder. „Dat is veel beter."

„U mag zich niet meer zo moe maken," vond ook Bettie.

En Jan zei: „De dokter heeft nog pas gezegd, dat u zich kalm moest houden."

Opa knikte, maar hij was het er eigenlijk helemaal niet mee eens. Al was hij oud, hij vond het nog altijd heerlijk te werken. In vroeger jaren was opa schoenmaker geweest. Niet maar zo'n prutsschoenmakertje, neen, een eerste klas vakman. Opa wist heel wat van schoenen en voeten af. Jammer, dat zijn eigen voeten niet meer zo best wilden tegenwoordig. Ja, ja, hij werd oud en moest rusten. Nou, vooruit dan maar, hij zou hier beneden in zijn stoel blijven zitten. Dan kregen ze hun zin....

Opa hoorde, hoe moeder met de beide kinderen naar de badkamer trok. Maar eerst namen ze uit de keuken een emmer, een dweil en nog enkele andere dingen mee.

Boven gekomen ging moeder eerst al het houtwerk van de badkamer eens een lekker sopje geven. Bettie en Jan mochten ondertussen het medicijnkastje leeghalen. Bettie stofte alle flesjes en potjes netjes af en Jan keek, of er ook wat bij was dat weggegooid kon worden. Moeder hield, al werkende, een oogje in het zeil. Die twee deden maar wat goed hun best samen!

„Nu mag jij het kastje uitsoppen, Bettie," besliste moeder even later. „En dan loop jij, Jan, als een haas naar de drogist. Hier heb je geld om een paar vellen mooi papier te halen en een doosje witte punaises. Dan krijgen de plankjes dadelijk een fris papiertje; dat vind ik altijd zo keurig staan."

Jan ging weg om het gevraagde te halen. Een paar minuten later was hij al terug. Hij ging meteen het mooie glanzende papier op maat vouwen en snijden. Nu de punaises nog! Bettie zou hem er telkens een aangeven.

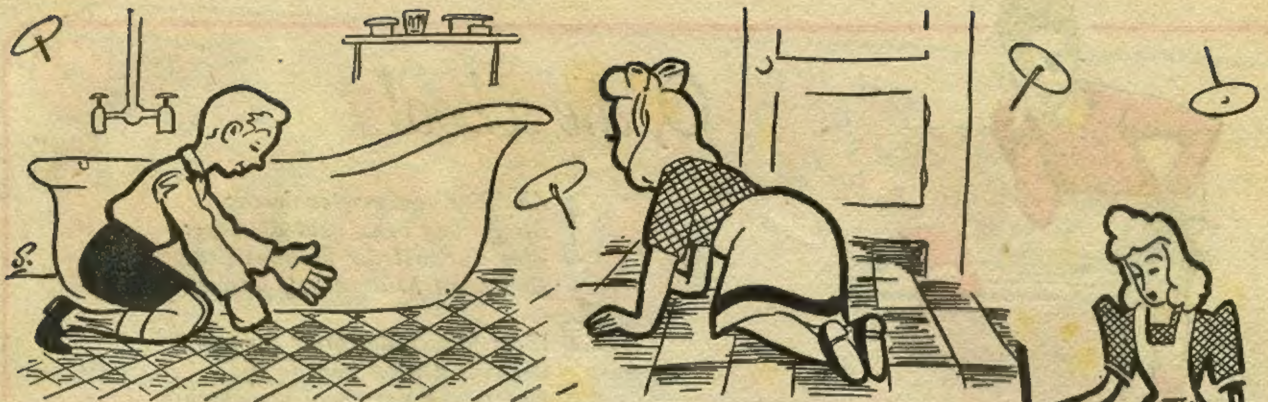
„Oei, ik laat er een vallen," riep Jan op een gegeven moment.

„Meteen opzoeken!" besliste moeder. „Als hij blijft liggen, trapt iemand er later misschien met zijn blote voeten in."

Jan lag al op zijn knieën op de grond. Hij keek links en rechts, maar kon de witte punaise niet vinden.

„Laat mij maar eens zoeken," stelde Bettie voor. Ze keek in alle hoekjes en gaatjes, opzij van de badkuip, er achter, overal waar ze maar dacht, dat de punaise misschien kon liggen. Maar.... ook zij moest 't opgeven.

„Jullie kijken met je neus," zei moeder. „Ik zal er zelf bij moeten komen." Ook zij kroop op handen

en voeten over de grond, maar .... de punaise werd niet gevonden!

„Wat is hier aan de hand?" vroeg vader. Hij was juist thuisgekomen van kantoor en samen met opa de trap opgeklommen. Die twee wilden eens kijken, of het werk al mooi opschoot!

„Och, we zijn een punaise kwijt. Jan is hem hier in de badkamer verloren en nu kunnen we dat vervelende ding maar niet terugvinden."

„Nou, als hij hier in de badkamer verloren is, moet hij hier ook terug te vinden zijn," zei vader ferm en ging meteen ijverig aan het zoeken. Het was zijn eer te na, als *hij* de punaise niet vinden zou! Nu, hij zocht lang en ijverig genoeg en spande zijn ogen aardig in, maar de punaise vinden, neen, dat deed ook hij niet!

„Dat is toch al te gek," zei vader. „Dat wij met ons allen die stomme punaise niet terug kunnen vinden. „Weet je het wel *zeker*, Jan, dat je hem hier verloren bent?"

„Ik geloof, dat *ik* wel weet, waar ik hem zoeken moet," kwam opeens opa's oude, bevende stem.

„Maar ik wil volstrekt niet hebben, dat u op uw knieën gaat kruipen, opa," zei moeder bezorgd.

„Uw ogen zijn niet al te best meer," meende ook vader te moeten waarschuwen.

„Och, kinderen, wàt maken jullie je toch bezorgd voor niets," lachte opa. „Ik hoef helemaal niet op mijn knieën te kruipen of mijn ogen in te spannen."

„Maar hoe wilt u de punaise dán vinden?" vroeg moeder nieuwsgierig. Ja, dat zouden de anderen ook wel eens willen weten.

„Jan, kom eens hier," zei opa. „Zo, til nu je voet maar eens op en laat me de zool van je schoen eens bekijken. Ja! Dacht ik het niet! Daar hebben we de boosdoener al!"

Met 'n triomfantelijk gezicht wees opa naar de witte punaise, die in de zool van Jan's schoen stak!

Dat ze daar geen van allen aan gedacht hadden!

Bettie klapte in haar handen van plezier. „Mooi zo, opa! Hoe kwam u op het idee?"

„Och, kinderen," zei opa, „ik ben heus niet voor niets mijn hele leven schoenmaker geweest."

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

O, die school

Brammetje is aan het brommen,
Zoveel huiswerk deze keer!
Waarom moet hij toch naar school toe,
Sommen maken al maar meer.

Soms benijdt hij grote mensen,
Omdat zij van school af zijn.
Brammetje, zeg, domme jongen,
Is het dan op school niet fijn?

Alle kind'ren moeten leren;
Als je jong bent, gaat dat best;
Weg dus met die brommerijen,
Dan komt heus vanzelf de rest.

Weet je wel, dat grote mensen
Dikwijls denken aan de tijd,
Dat ze ook de school bezochten?
't Waren jaren vol jolijt.

Ja, je moet wel ijv'rig leren,
Sommen maken nu en dan,
Maar, als jij je best op school doet,
Word je eens een knappe man.

Dan zul je ook ondervinden,
Dat het heel verstandig was,
Hard te leren en te werken,
Dat komt later goed van pas.

JANE HEILOO

LEERRIJKE LESSEN

DE VOS EN HET WILDE VARKEN

Een vos liep op zekere dag door de bossen en ontmoette een wild varken, dat bezig was zijn slagtanden te scherpen tegen een taaie boomstam.

„Hei," zei Reintje, „wat doe je nu? "

„Mijn tanden wetten," zei het wilde varken.

„Maar daar zie ik toch geen reden voor," meende de vos eigenwijs.

„O, nee?" vroeg het varken. „Maar dan heb jij het toch lekker mis."

„Er is toch niemand die je aanvalt," zei de vos. „Je verspeelt alleen je tijd."

„O, ja? Meen jij soms," vroeg het varken, „dat ik, wanneer ik straks misschien door honden word nagezeten en opgejaagd, nog de tijd zal hebben om eerst even mijn tanden te scherpen tegen een boomstam? Wanneer ik op dat moment nog niet klaar sta om te vechten en mijn leven te verdedigen, kan ik mijn testament wel maken. Nee, baasje, laat mij maar rustig begaan. Ik maak me klaar voor het gevecht, terwijl ik de tijd heb om dat rustig te doen. En indien ik dan het onderspit delf, zal niemand me tenminste kunnen verwijten, dat ik mijn voorzorgen niet had genomen."

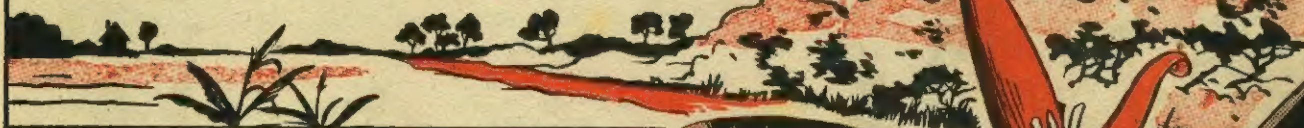

Het wilde varken had gelijk en gaf ons daarmee een wijze les. Wij ook, wij zitten tussen gevaren en bedreigingen in en wij weten nooit, of en wanneer ze ons zullen bespringen. Maar indien we wachten met het smeden der nodige afweerwapens totdat die sprong komt, dan ligt het voor de hand dat we alle kans hebben om het weerloos slachtoffer van de eerste de beste aanval te worden. En daarom: neemt bijtijds uw voorzorgen.

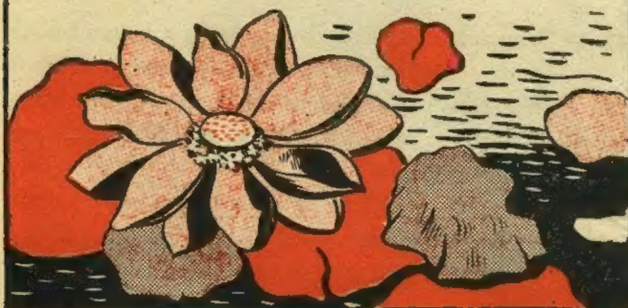
ONZE WONDERE WERELD

BLOEMENPRACHT

ER ZIJN VELE MOOIE BLOEMEN DIE DOOR HUN RUSTIGE PRACHT DE AANDACHT VRAGEN.

DE LOTUS
BEGINT 'S MORGENS OPEN TE GAAN. BIJ VOL DAGLICHT IS DE BLOEM BINNEN HET UUR OPEN

DE SIERBANAAN
WORDT VEEL GEBRUIKT IN GAZONS. ZE HEEFT ZACHT-GELE BLOEMEN MET ROZE TINTEN. DE VRUCHT IS NIET EETBAAR.

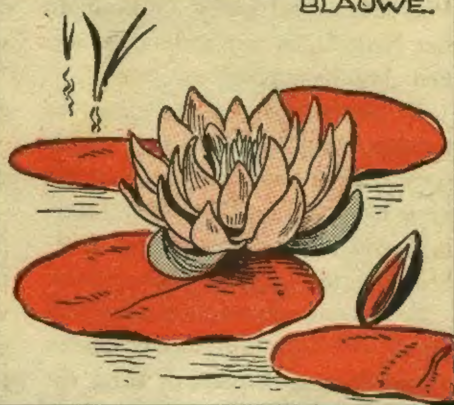
DE SPINNENLELIE
IS VAN NATURE EEN WATERPLANT UIT FLORIDA EN TEXAS. HAAR BLOEMBLAADJES HERINNEREN, WAT GROEI EN VORM BETREFT, AAN EEN SPIN.

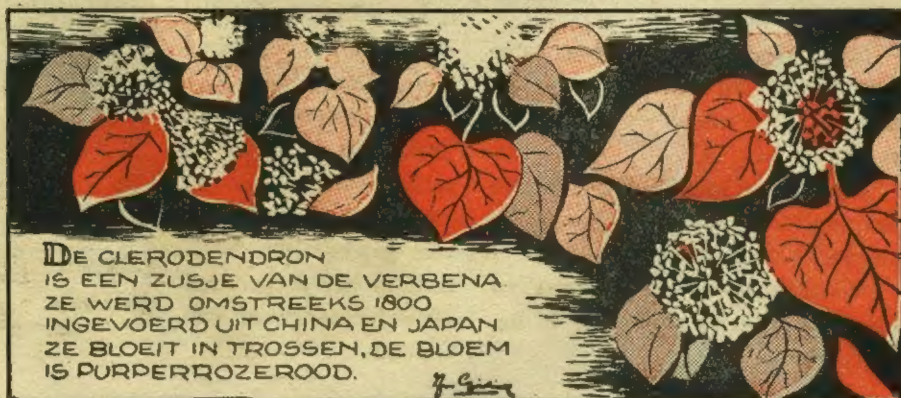

DE STRELITZIA
IS EEN VASTE PLANT UIT DE KAAP, MET BLADEREN ALS LEER EN PRACHTIGE BLAUWE BLOEMEN MET ORANJE KELKEN.

DE NYMPHAEA OF WATERLELIE
VINDT MEN IN VELE KLEUREN. BEHALVE WITTE EN GELE ZIJN ER RODE, ROZE OF BLAUWE.

DE CLERODENDRON
IS EEN ZUSJE VAN DE VERBENA ZE WERD OMSTREEKS 1800 INGEVOERD UIT CHINA EN JAPAN ZE BLOEIT IN TROSSEN, DE BLOEM IS PURPERROZEROOD.

De witte waterlelie

Natuurlijk kennen jullie allemaal deze prachtige bloem, die je ziet bloeien in veel vijvers en plassen met stilstaand water.

Weten jullie, hoe deze bloem is ontstaan? Een mooi sprookje vertelt het volgende:

Heel lang geleden leefden er twee Indianenkinderen: een broertje en een zusje. Ze hadden prachtige Indiaanse namen. Het jongetje heette Wayotah en het meisje Oseetah. In het Nederlands zou je moeten zeggen „brandende zon" en „vogel".

Ze hielden erg veel van elkaar en konden altijd heel lief met elkaar spelen. Beiden hielden veel van het grote bos, waarin ze woonden. Daarin liepen en sprongen mooie lichtbruine herten en vlugge eekhoorntjes.

Er was ook een prachtig meer vlak bij de hut van hun vader. Samen gingen ze er spelen met de kano, die vader had gemaakt van lichte berkenbast.

Langs de kant en op het water groeiden allerlei mooie bloemen. Ze plukten ze met armen vol en vlochten er dan kransen van.

Vlinders in allerlei felle kleuren fladderden er rond om honing te zuigen uit de geurende bloemen.

Aan de kant van het meer was een hoge rots, die moeilijk was te beklimmen.

Toch deden Oseetah en Wayotah dat graag.

Op een dag zag het meisje een prachtige vlinder zitten op de hoge, gevaarlijke rotsen.

Ze wilde die vlinder vangen en samen klauterden ze snel tegen de grauwe stenen op. Ze letten evenwel te veel op de vlinder en te weinig op het gevaar.

Opeens schoot een rotsblok onder de voetjes van Oseetah los. Het meisje viel achterover in het diepe meer.

Wayotah zag met schrik het ongeluk gebeuren.

Hij bedacht zich geen ogenblik en sprong Oseetah dadelijk na.

Hij meende precies op de goede plaats te springen, doch hij kon zijn zusje in het water niet vinden. Toen ging hij met de kano zoeken. Op verschillende plaatsen dook hij in het diepe water, maar alles was vergeefs. Schreiend ging hij naar huis.

Alle mannen van de Indianenstam gingen nu zoeken, maar ook zij vonden niets. Zo was er veel geschrei en droefheid in het dorp, want allen hielden veel van Oseetah.

De volgende morgen kwam echter een jager van het meer terug en riep: „Op het meer liggen grote, witte bloemen, die er nog nooit geweest zijn."

Iedereen ging kijken en ja, daar lagen overal prachtige, witte bloemen met gouden harten te pronken.

En de oude tovenaar zeide: „Dat is Oseetah, zij is in deze bloemen veranderd."

De Indianen bleven de gehele dag kijken naar de wonderschone bloemen, die 's avonds net als mensen gingen slapen, toen ze hun fraaie kelken sloten.

En zo, menen de Indianen, zijn de waterlelies ontstaan. v. d. B.

BAS, CEEL, ERIK

WAT ZEGT MIJN NAAM?

Nog enkele dagen en de grote zomervacantie zou beginnen. In het speelkwartiertje op school werd bijna nergens anders over gesproken en Bas had het hoogste woord. Vorig jaar was zijn neef Ceel uit België een paar weken over geweest en nu mocht hij twee weken naar de Sinjorenstad!

„De Sinjorenstad! Weten jullie niet wat dat is?" snoefde hij 'n beetje. „Zo wordt Antwerpen genoemd. Dat is net zo'n havenstad als Rotterdam."

Bas had nog nooit zo goed zijn aardrijkskundeles gekend, als toen hij over België ondervraagd werd. Zonder haperen noemde hij de negen Belgische provincies en haar hoofdsteden op; hij wist, dàt de Vlamingen Vlaams spreken en de Walen Waals en dat er in Henegouwen grote kolenmijnen zijn. Kortom, Bas kreeg van meester een stevige pluim, en daar nu toch het namenkwartiertje op de rooster stond, ging meester Dierx vertellen, wat de naam Bas betekende.

„Bas is een afkorting van Sebastianus. In de geschiedenis van de eerste christenen lezen we van een Sebastianus, die, omdat hij christen was, onder keizer Diocletiaan door boogschutters als schietschijf werd gebruikt. Sebastianus is een Griekse naam en betekent: hij, die eer waardig is. Dat is bijna hetzelfde als een Zweedse naam, die de laatste tijd ook in ons land ingeburgerd begint te raken, namelijk Erik; deze naam is van oude Germaanse oorsprong en wil zeggen: rijk aan eer."

„En, meester," vroeg Bas, „weet u ook wat Ceel betekent? Mijn neefje in Antwerpen heet Ceel, en dat is een naam, die ik hier nog nooit gehoord heb."

„Men komt in België heel wat namen tegen, Bas, die men in ons land nooit of zelden hoort, en Ceel is er een van. Het is een afkorting van Marcellus of Marcelis en de betekenis daarvan is: de strijdbare, de strijdlustige.

Als je over enkele dagen in België komt, Bas, dan moet je je oren maar eens goed open zetten; dan zul je heel wat voornamen te horen krijgen, die je nog helemaal niet kende."

ANTWERPEN

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

BONTEKOE, DE THEEDOKTER

Cornelis Dekker werd in 1647 in Alkmaar geboren. Zijn vader had een herberg en op het uithangbord van die herberg was een bonte koe geschilderd. Daaraan had Cornelis zijn eerste bijnaam te danken. Zijn tweede bijnaam was: theedokter. Na zijn studie in de geneeskunde te Leiden had hij een bijzondere voorliefde opgevat voor thee en hij was van mening, dat thee geschikt was voor alle kwalen en kwaaltjes. Het gebeurde niet zelden, dat hij vijftig tot zestig kopjes per dag voorschreef.

Daar Bontekoe nooit een blad voor de mond nam en hij niemand spaarde bij het verkondigen van zijn overtuiging, haalde hij zich de vijandschap van velen op de hals en zo kon hij het noch in Den Haag, noch in Amsterdam bolwerken. Hij rolde zijn matten op en trok naar Hamburg en vandaar naar Berlijn, waar hij hofdokter werd van de keurvorst van Brandenburg. Ook hier ging het hem niet altijd voor de wind, vooral niet toen hij zijn voorliefde voor de thee trouw bleef. De Duitsers verweten hem zelfs, dat hij zich had laten omkopen door de Nederlanders, om de theehandelaren onder hen te bevoordelen.

Bontekoe bereikte — alle thee ten spijt — geen hoge ouderdom. Hij viel op zekere dag van de trappen en kwam de gevolgen van die val nooit te boven. Hij overleed op achtendertigjarige leeftijd in 1685.

Vonkje
de vrolijke vrijbuiter

Vonkje, Jantha en Lola gaan op de school, waarvan juffrouw Barry het hoofd is. Ook Amy Vincent is daar, maar zij is niet erg gezien bij haar medeleerlingen.

1 „Juffrouw Barry vraagt, of je dadelijk op haar kamer wil komen, Vonkje," zei Amy, die de klas kwam binnenvallen. Vonkje schrok even. Alles was toch wel in orde met haar lessen, dacht ze.

2 Maar het ging niet over haar lessen. Juffrouw Barry wilde een midzomerfeestje in het bos houden en ze vroeg Vonkje dat aan de meisjes te vertellen. Een paar zouden er als fee kunnen optreden.

3 Jantha en Lola waren er dadelijk voor te vinden om met Vonkje het feest voor te bereiden. 's Middags gingen ze naar het bos om naar een feeënwei uit te kijken. „Hier links moet wat zijn," meende Vonkje.

4 Inderdaad vonden ze een mooie open plek en tot hun verwondering stond er een klein meisje, dat hardop een wensje uitsprak: „Ik zou zo graag een pop willen.” Kon ik haar maar helpen, dacht Vonkje.

5 Het kleine ding keek verbaasd op, toen ze ineens Vonkje voor zich zag staan. „Luister, kindje,” zei Vonkje, „kom midzomeravond hier en je wens zal vervuld worden.” Jantha en Lola wisten niet, wat ze hoorden.

6 's Nachts, als alle meisjes sliepen, zat Vonkje ijverig in bed poppekleertjes te naaien. Ik hoop, dat ik er morgen mee klaar ben, dacht ze. Ik kan dat kindje niet teleurstellen.

7 De volgende avond werd de weide met lichtjes afgezet en even later begon Vonkje, die een sjaal in de hand hield, te dansen. „Wat een mooie fee!” riep het kleine meisje. „En ze heeft wat voor je,” zei Jantha.

MOOR krijgt een bad

Spits en Kraaltje waren twee vrolijke muizenvriendjes.

Ze woonden met hun ouders onder de vloer van de boerderij van boer Harm.

Ik zal jullie eerst eens vertellen hoe Spits, die eigenlijk Jan heette net als zijn vader, aan zijn bijnaam was gekomen.

Vroeger, toen Spits nog maar een klein muizenjongetje was, kon hij het nooit laten om mee te praten, als de grote muizen iets met elkaar bespraken.

Dat mogen kleine kinderen niet doen en kleine muisjes ook niet; dus zei de vader van Jan — want zo heette hij toen immers nog —: „Houd jij je spitse neus er nu eens buiten en ga spelen!"

Iedereen ging hem toen Spits noemen en zo bleef het, ook toen hij al een grote muizenjongen was geworden.

Kraaltje had zijn naam gekregen, omdat hij zulke leuke oogjes had. Het waren net zwarte kraaltjes.

Spits en Kraaltje waren goede vriendjes met al de dieren van boer Harm; met de kippen, waar ze wel eens 'n graankorreltje gingen halen, met Pluto de hond en Mien de koe.

's Winters kwamen ze vaak bij Mien in de stal. Daar was het dan zo lekker warm.

Alleen met Moor de kat konden ze geen goede vrienden worden. Neen, ze waren bang voor Moor. Hij wilde hen opeten. Urenlang zat hij soms voor hun holletje te wachten, of er geen muisje uit zou komen.

Vader had hen al vaak gewaarschuwd toch vooral op te passen, en dat deden ze dan ook; maar toch hielden ze die dikke kat vaak voor de mal.

Laatst nog hadden ze Moor zó geplaagd, dat hij vreselijk boos op hen was geworden. Moet je maar eens luisteren, wat ze toen gedaan hebben.

Er waren twee muizengaatjes in de schuur, aan elke kant één. Moor zat voor het ene gaatje te wachten of hij een muisje kon verschalken. Spits ging toen voor het andere gat zitten piepen. Moor sloop direct naar het gaatje toe, maar toen hij vlak bij was, verdween Spits vlug. Moor keek lelijk op zijn neus! Maar wat was dat? Voor het andere gat zat Kraaltje zich netjes op te poetsen. Moor vloog er weer op af, maar Kraaltje had goed opgelet en was net op tijd weggesprongen. En zo hadden ze Moor wel twee uur laten sluipen en rennen. O, wat was hij toen boos geweest. Met een dikke staart was hij weggelopen. „Mauw, mauw, als ik jullie te pakken krijg, mauw, mauw, eet ik je op," zei hij.

De andere dieren hielden ook niet van Moor.

Kwak, de eend, hield niet van hem, omdat hij altijd op haar kindertjes loerde en de mussenfamilie in de boom was heel erg bang voor Moor. Als hij wel eens in de boom klom, zaten ze te piepen van angst.

Op een dag hadden Spits en Kraal een plan gemaakt, om Moor eens een flinke les te geven.

Ze hadden alles met Kwak besproken en die wilde hen graag helpen. Ze had een groot blad van een waterplant aan de rand van de sloot gelegd en de twee muizen hadden geprobeerd of ze er op konden staan zonder dat het zonk. Ja, hoor, gelukkig, het ging net.

Nu moesten ze Moor naar de sloot lokken. Hij zat net onder de boom van de mussenfamilie en dacht: Ik zou best eens zo'n jong musje lusten. Maar wat zag hij nu? Daar bij de sloot zaten die twee nare muizenjongens. Ze hadden hem niet eens in de gaten. „Mauw, mauw," bromde hij, „nu zal ik jullie eens krijgen." En zacht sloop Moor naar de slootkant.

„Kwak," zei de eend, „daar komt hij."

De muizen sprongen vlug op het blad en met hun staart duwden ze het blad naar het midden van de sloot. Daar zaten ze nu in hun bootje. Spits lachte Moor uit en Kraaltje riep: „Kom eens op, als je durft, lelijke dikke kat." Moortje zette een dikke staart van woede.

Wat riepen ze? Lelijke dikke kat? O, hij zou ze! Die muizen konden op een blad varen? Nu, dat kon hij ook! Daar lag nog zo'n blad. Een, twee, hoepla! Met een sprong kwam hij op het blad neer, maar .... een kat is veel zwaarder dan twee kleine muisjes en Moor verdween onder water.

O, wat schrok hij nu. Katten houden niet van water en het slootwater was zo koud en vuil. Plons, plons, ging het. Zo snel als hij kon zwom hij naar de kant.

De andere dieren waren eens komen kijken wat dat lawaai in de sloot betekende, en ze stonden te schudden van het lachen, toen Moor druipnat en met kroos bedekt uit de sloot kwam. Zijn mooie dikke staart was nu als een touwtje zo dun.

„Zo, Moor, nu heb je een lesje gehad om geen dieren meer na te zitten," riepen ze.

Beschaamd vluchtte de kat weg.

Kwak duwde het blad met de twee muizen er op naar de kant.

Iedereen vond hen twee helden.

Vader muis keek eerst wel een beetje boos, toen hij het verhaal hoorde. Het was een gevaarlijk spelletje geweest, vond hij, maar hij hoopte, dat Moor nu geleerd had.

Nu, zo erg veel is dat niet geweest, want hij kon het nog steeds niet laten muizen en mussen achterna te zitten.

J. B.

IK EN MIJN HOND

Wanneer de koele neus van je hond tegen je hand stoot en zijn bruine ogen je zo verwachtend aankijken, kun je er zeker van zijn dat hij denkt: je bent een goed baasje en ik ben blij dat ik je vriend ben. Maar je moet daar ook veel tegenover stellen. Je moet je vriendje gezond en opgewekt houden en zijn hondenleven aldus zo gemakkelijk mogelijk maken. Hij zal het je zijnerzijds ruimschoots vergelden.

Wat je dient te weten:

Je hond moet iedere dag een wandeling kunnen maken van minstens drie kilometer, behalve wanneer hij heel oud of klein is. Ga in ieder geval daarheen waar hij eens naar hartelust kan ravotten en hollen zonder gevaar te lopen door auto of motor gegrepen te worden. Probeer hem ook enig gevoel voor het straatverkeer bij te brengen. Ga in elk geval iedere dag met hem naar buiten.

Het wegwerpen van voorwerpen om die door je hond te laten apporteren is wel een leuk spelletje, maar denk er om: gebruik nooit stenen, want die beschadigen zijn tanden. Gebruik een stokje. Het beste is een massieve gummibal.

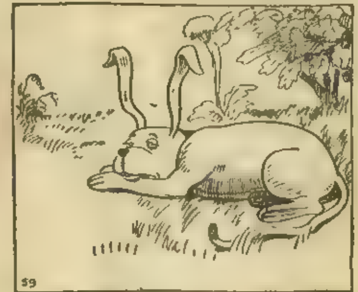
Nu de voeding.

Voor een volwassen hond zijn twee maaltijden per dag genoeg. Maar geef ze hem altijd op hetzelfde tijdstip, dat wil zeggen: 's middags en 's avonds. Mager vlees, groente of hondebrood zijn goed voedsel voor hem. Maar geef hem nooit kleine beentjes, als die van konijn, kip of ander gevogelte, omdat die door de hond in scherpe splinters worden gebeten. En die splinters zouden het dier kunnen verwonden. Geef hem liever een soepbeen waarvan het vlees is afgekookt en laat hem maar rustig kluiven. Vooral: zorg er voor dat hij steeds een bakje vers water heeft, waaruit hij te allen tijde kan drinken.

☆

MIDAS'
MALLE MORMELKUREN

☆

SLOT

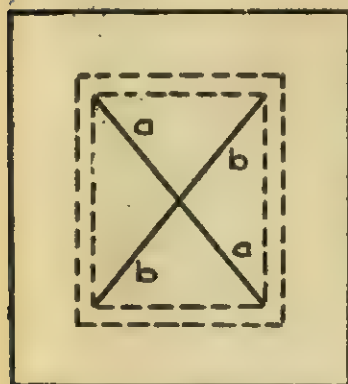
Midas voelde zich moe.
Hij ging liggen aan de kant
En vroeg zich af waar hij
nu toch was gestrand.
Ik ben toch maar een stumper,
zo treurde Midas voort,
Want wie me nader komt,
werpt mij vlug overboord.
Al lig ik hier te puffen
tot in het volgend jaar,
Ik blijf altijd een hond
uit een speelgoedbazaar.
Geen sterveling kijkt mij aan,
maar ieder neemt de vlucht,
Zodra ik, arme hond,
even mijn hartje lucht.

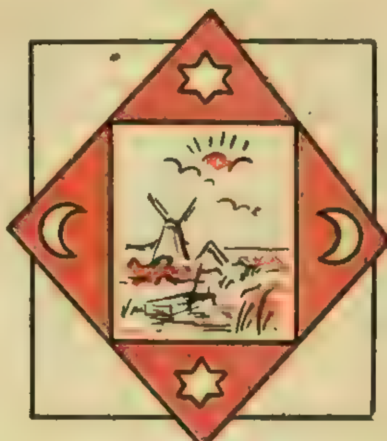
*

Toen dacht Midas weer
aan het vriendelijk tehuis
Waar hij had geravot
met zijn baas, als kat en muis;
Hij kreeg er heimwee van,
stond op en liep maar door
Op zoek naar avontuur.
Hier verloor ik helaas zijn spoor...
Maar ik vind het wel terug,
dat geloof ik zeker en vast
En dan vertel ik jullie verder
over die rare kwast;
Jullie vergeten Midas niet,
dat komt wel voor mekaar,
Al was hij maar een hond
uit een speelgoedbazaar....

 De kleine knutselaar

EEN ZELFGEMAAKT LIJSTJE

Hiervoor heb je alleen nodig een stukje karton of stevig papier.

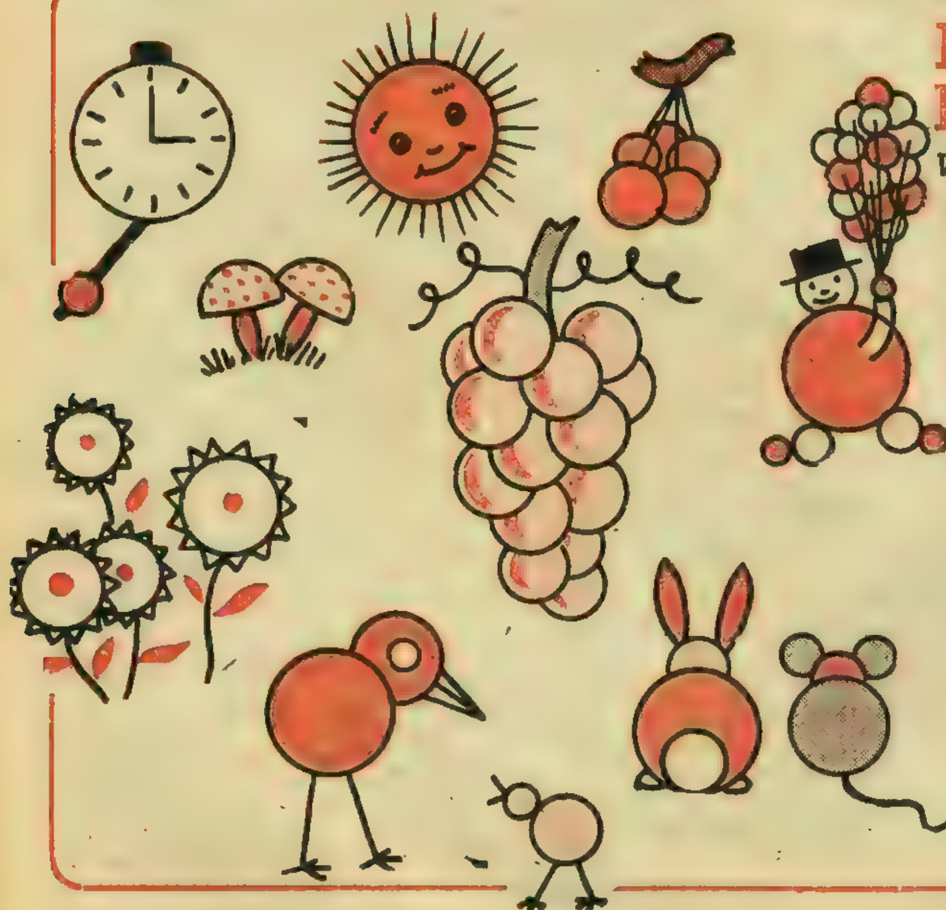
Grootte van het lijstje 15 × 18 cm.

Op het karton teken je eerst de omtrek af van de prentbriefkaart, die je wilt inlijsten. Die omtrek neem je dan een paar millimeter kleiner dan de grootte van de kaart (de binnenste stippellijn). Zie fig. 1.

Dan trek je van de ene punt naar de andere de lijnen a en b en je snijdt volgens die lijnen uit. Zo krijg je dus vier driehoeken, die aan de randen vastzitten.

Nu vouw je die driehoeken naar buiten open. Fig. 2. En je plakt ze vast tegen de kant van de lijst.

Om nu jullie prentje vast te zetten in het lijstje, plak je aan de achterkant van het lijstje nog een stuk karton of stevig papier, dat groter is dan de prentbriefkaart en kleiner dan de lijst, maar je plakt alleen onder- en bovenkant stevig vast. Aldus blijven de zijkanten open en kun je de kaart er in schuiven, totdat ze precies voor de opening past. Nu en dan kun je eens een ander plaatje nemen. Fig. 3 geeft die laatste bewerking aan. 1 is de lijst zelf; 2 is het plaatje en 3 is het achterste karton, dat aan onder- en bovenkant tegen 1 wordt vastgeplakt.

RONDJES PLAKKEN

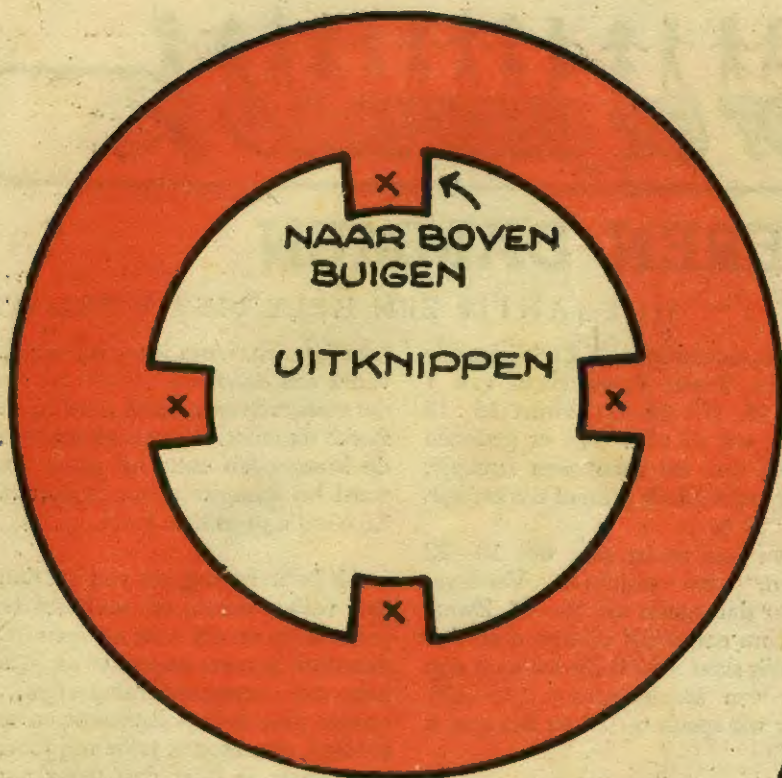
VOOR DE KLEINTJES

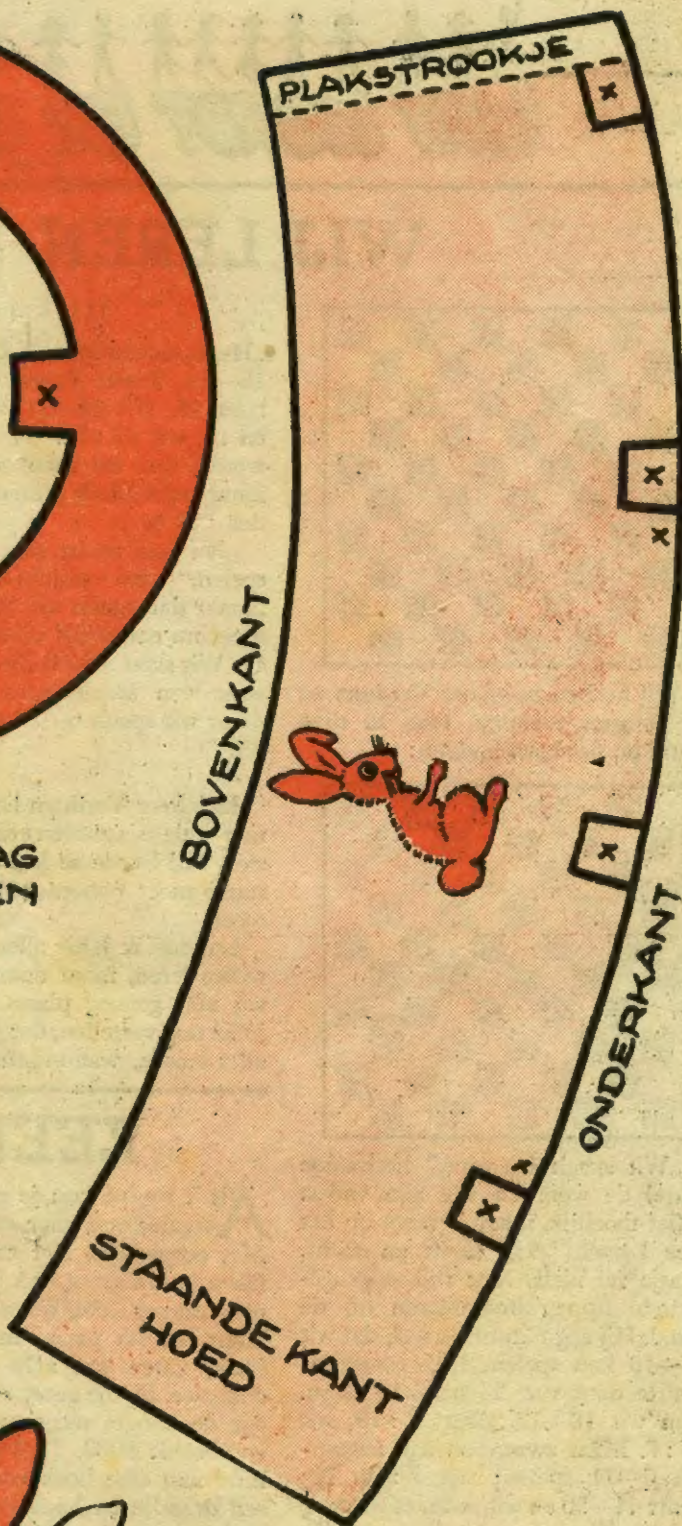
Knip uit allerlei papiersoorten (gekleurde) rondjes van verschillende grootte. Dus van een rijksdaalder, een zilveren gulden, een cent, een dubbeltje enz.

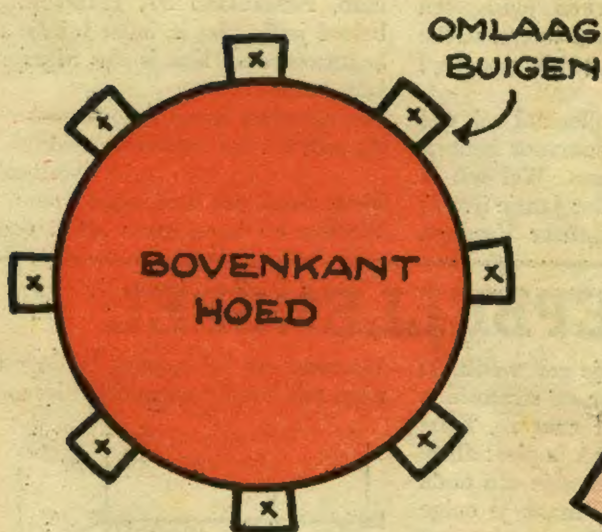
Hier zijn dan tevens enige voorbeelden van allerlei dingen, die je met die rondjes kunt plakken.

Een klok (de wijzers en de cijfers teken je er zelf wel op); de zon; een stelletje kersen; een flinke tros druiven; enige paddenstoeltjes; allerlei bloemen op een stengeltje; een kuikentje; een muis enz.

Als je eenmaal goed aan de gang bent, vind je gemakkelijk zelf andere leuke modellen. Maar opgepast voor de vingers bij het knippen.

EEN LEUK POPPEN-HOEDJE

Voor dit poppenhoedje moet je natuurlijk geen al te stevig karton nemen, want dan gaat het mis met het ombuigen der slipjes. Alle slipjes met een kruisje moeten omgebogen worden of geplakt op een daarbij passend lipje.

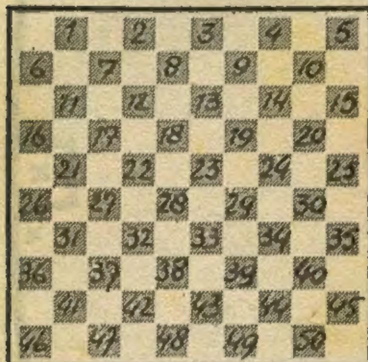
Als je het hoedje klaar hebt, kun je er nog een klein elastiekje aan vastmaken.

Het is eigenlijk een poppenhoedje, maar je kunt het ook best zelf opzetten. Ook kun je de tekeningen overtrekken, op dubbele grootte bijvoorbeeld, en dan uitknippen. Dan zijn de stukjes ook gemakkelijker te hanteren.

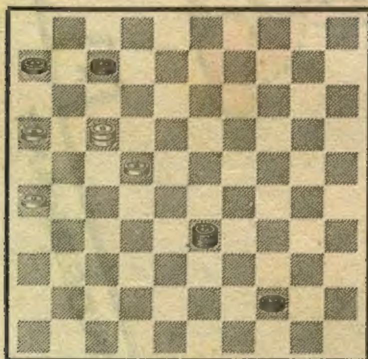
WAT WORDT ER GESPEELD?

WIJ LEREN DAMMEN

HOE JANTJE EEN HELE PIET WERD (VI)

Wij hebben mijnheer Verduyn en de jongens verlaten, toen ze deze stand op het bord hadden:

„Wit speelt en wint," herhaalde Karel de woorden van zijn vader. „Niet moeilijk, maar je moet op het idee komen!" Hij zocht en zocht. Jantje zei niets. Met stijf opeengeklemde lippen bestudeerde hij de stand. Hij zag natuurlijk wel, dat wit 22—18 kon spelen. Dan moest de zwarte dam van 33 naar 11 slaan. Dan wit 18—12, zwart 7 : 18, wit 16 : 7. Maar zwart zou dan natuurlijk 6—11 spelen; wit 7 : 16. Nu zwart 44—50 en wit zou niet winnen, maar verliezen!

Zo zocht hij minuten lang. Toen gaf hij het op. „Ik zie het niet," zei hij. „En ik zie het helemaal niet," zei Karel.

Mijnheer Verduyn wees op schijf 22. „Als die er niet was," sprak hij, „dan zou wit met zijn dam de zwarte dam en de schijf op 44 kunnen slaan."

Toen ging Jantje een licht op. „Wat een ezel ben ik!" riep hij uit. „Het is natuurlijk zó!" En hij speelde 16—11. Zwart moest slaan van 7 naar 16. Wit 26—21, zwart 16 : 18 en nu wit 17 : 50. (Als er geslagen wordt, dan zet men geen streepje, maar een dubbele punt of een kruisje, dus : of ×.)

„Nu kan zwart nog wel 18—23 spelen," zei mijnheer Verduyn, „maar dan speelt wit 50—33. Zwart moet nu een schijf offeren door 6—11. Wit slaat naar 6. Zwart gaat dan weer een stapje verder (23—29) maar wit speelt 6—39 en het spel is *uit!*"

Mijnheer Verduyn liet de jongens nog vele slagzetten en eindspelen zien. Hij leerde ze hoe je een sterke stand moet opbouwen en nog veel meer.

Dat zou ik jullie allemaal ook wel willen leren, maar daarvoor hebben wij niet genoeg plaats. Wel wil ik jullie nog vertellen, dat Jantje ijverig alles leerde, wat mijnheer Verduyn hem liet zien. Later kreeg hij van zijn vader een damboek, waarin hij verder studeerde en spoedig werd hij een sterke dammer. Zijn naam kwam in de kranten en toen hij groot was, werd hij kampioen van Nederland. Zó werd hij een hele Piet!

Als jullie nu nog iets van het damspel willen weten, bijvoorbeeld hoe je het beste verder kunt leren en welk damboek je moet kopen, of als je zin hebt om correspondentiepartijen te spelen (dat is heel leerzaam en erg aardig), dan mogen jullie mij schrijven. Stuur je brief dan maar naar de damredacteur van de Rebellenclub, Nassaulaan 51, Haarlem. Ik beloof jullie, dat ik ieder briefje zal beantwoorden. Dat is dus afgesproken, maar....

Het dammen is een schone zaak
En schenkt het mensdom veel vermaak;
Maar denk om deze regel hoor:
Werken en leren gaan altijd voor!

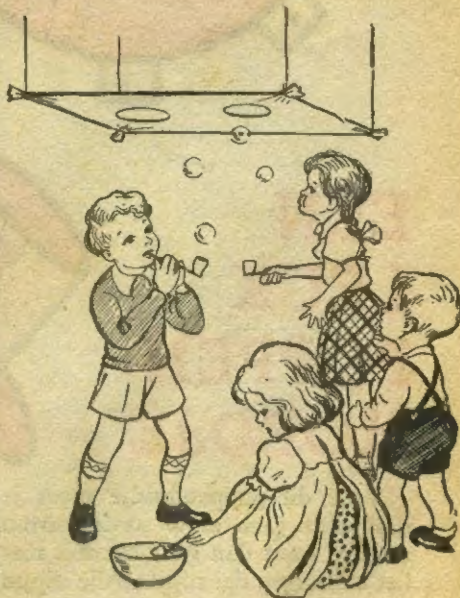
ZEEPBELLENSPEL

Als 't regent kun je een wedstrijd organiseren naar de stratosfeer. Met zeepbellen. Dat gaat zo. Eerst neem je een groot stuk papier: als je niets anders hebt, neem je een oude krant. In dat papier maak je enige flinke gaten van acht tot tien cm doorsnee. Bij die gaten zet je 'n cijfer, dat de hoogte moet aangeven. Bijvoorbeeld: 5000, 10.000 meter enz. Bind aan elke hoek van het papier een draadje en hang nu het papier in de hoogte waterpas op.

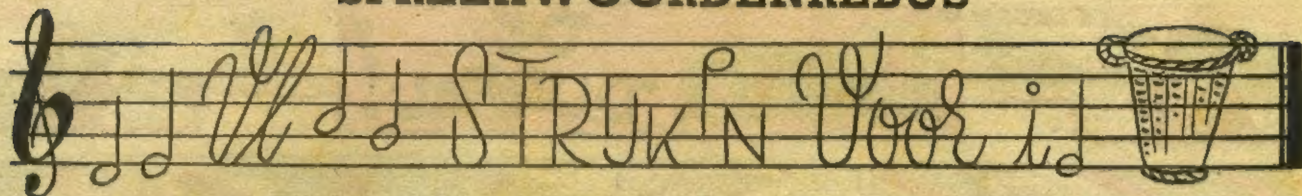
Ga onder het opgehangen papier staan, blaas een mooie zeepbel en tracht die nu door zachtjes te blazen door een van de gaten in het papier naar boven te sturen.

Hij, wiens zeepbel door het gat van 5000 gaat, heeft dus een hoogte bereikt van 5000 meter. Enzovoort.

De wedstrijd gaat er om, een zo groot mogelijke hoogte te bereiken. Wanneer de bel springt in de opening, telt 't cijfer natuurlijk niet mee.

SPREEKWOORDENREBUS

Een bladzij PUZZLES

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

WIE RAADT ER MEE?

1 baard, 2 slot (lot), 2 mol, 4 negerregen.

KRUISWOORDPUZZLE

K A P O K D O O R
O V E R R O N D E
K O U D E R E E
E N K E L S E
N D R I E R ......

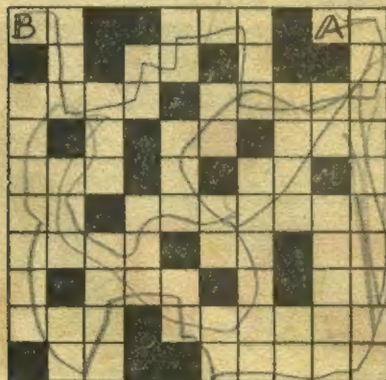
Spreekwoordenrebus:

GEEN DAG ZONDER NACHT

Zoals er geen dag zonder nacht is, zo is er ook geen blijvend geluk. Alles moge nog zo mooi lijken, het zal niet altijd duren, er zal een ogenblik komen van tegenspoed, van tegenvallers. De zon blijft niet altijd schijnen, niet altijd gaat alles van een leien dakje; we moeten er dus rekening mee houden, ook al gaat het ons op het ogenblik goed, dat er onplezierige, verdrietige ogenblikken kunnen aanbreken.

DOOLHOF PROBLEEM

Hoe kom je van A naar B? Daarbij moet je door *alle* witte vakjes, maar niet meer dan één keer door elk vakje. Hoe kom je er?

TEKENPUZZLE

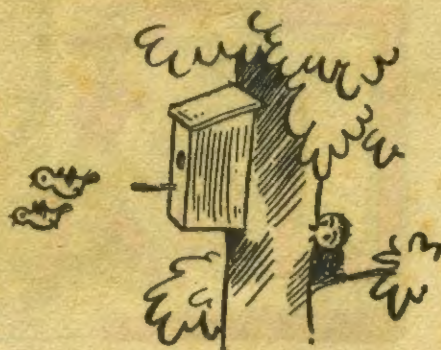
Maak alle hokjes met een punt er in zwart. Dan zie je twee zeer bekende dieren.

EVEN NADENKEN

In een dagblad stond eens het volgend bericht te lezen: „In de tuin van de heer X heeft zich dezer dagen een klein drama afgespeeld. Aan een der fruitbomen hing een vogelkastje, waarin een paar meesjes huisden. Tijdens hun afwezigheid drong een koekoek het nest binnen en legde er gauw een eitje. De meesjes merkten niets, maar toen het eitje was uitgebroed, groeide de koekoek veel sneller dan de meesjes. Hij groeide zo snel, dat hij het nest niet meer kon verlaten en ellendig omkwam."

De volgende dag ontving het blad een massa ingezonden stukken, waarin beweerd werd dat het hele verhaal onmogelijk was. Denken jullie dat ook en waarom?

1		R	G		L
2		P			L
3		N	V		L
4		N	G		L
5	V		D		L
6		N	G		L
7		F	V		L
8	R		B		L

KLINKERPUZZLE

Van links naar rechts acht woordjes invullen. De medeklinkers staan er allemaal. Dus alleen nog de klinkers invullen.

De woordjes zijn:

1 Muziekinstrument
2 Edelsteen
3 Gedachte die plotselinge opkomt
4 Onzichtbaar wezen
5 Muziekinstrument
6 Wapen van insecten
7 Waardeloos overschot
8 Opstandeling

Gebruik volgende klinkers: A, A, A, A, A, A, E, E, E, E, E, E, E, E, O, O, I.

Bij juiste oplossing staat dan in de eerste kolom, van boven naar beneden, de naam van de afgebeelde vogel.

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

Uit alle macht duwde Daro de plank weg en voor zijn ogen verscheen een trap. „Kom, Sjel," riep hij, „we moeten voortmaken!"

„Ik kom," riep Sjel terug, „maar die taart gaat mee!" Intussen was Rubart in de hut gekomen, en tot zijn verbazing vond hij ze leeg.

Daro hielp Sjel de trapopening door. Ze hoorden Rubart beneden razen en Sjel schrok daar zo erg van, dat hij zijn taart liet vallen.

De kleverige zoetigheid kwam midden in Rubart's gezicht terecht. Woedend keerde hij zich tot zijn matroos, wie hij de schuld gaf.

Maar deze beduidde hem, dat de viezigheid van boven kwam. Daro liet Sjel het trapgat sluiten en samen gingen ze er vandoor

Ze kwamen in een donkere gang en Sjel vroeg bezorgd, waar die heen leidde. Daro haalde de schouders op en zei Sjel, dichtbij te blijven.

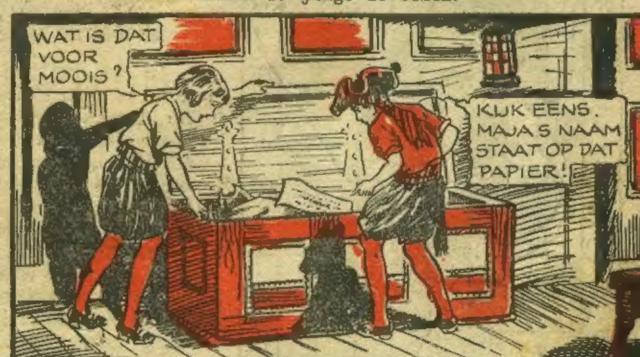
Maar het ongeluk achtervolgde hen. Op een hoek botste Daro tegen een zeerover op, die een blad met borden en schotels droeg. Op het gezicht van de jongens begon hij dadelijk te schreeuwen

Daro haakte zijn been, zodat hij met soep en al over het dek tuimelde. De jongens moesten even lachen, maar op het gegil van de man namen ze ijlings de benen.

„We moeten een schuilplaats vinden," zei Daro. „Rubart zal het schip zeker doorzoeken." Opeens zag hij een grote kist. „Daar, Sjel," wees hij, „betere schuilplaats is er op het hele schip niet!"

Sjel knikte. Daro lichtte het deksel van de kist op en zag verbluft, dat ze vol papieren lag. „Kijk eens, Sjel," riep hij plotseling, „hier staat de naam van Maja op."